

עקרב עם סרטן

מאוד מאוד מתאימים. שניהם משתייכים לזלזות המים, וכידוע מזלזות המים מבטאים רגשות. העקרב בעל רמה ריגית גבוהה, וחיי מין גדושי תשוקות עמוקות, הקנאה והרכושנות כלפי בן זוגו יובנו היטב על-ידי הסרטן, שהוא עצמו לא „נקי“ מאותן מתכונות. הרצון לפנק, להגן ולשמור על בן זוגו, ימצא הד רב בליבו של העקרב, שלא ימצא שום דבר מוזר בזה שהחיים מתרכזים בעיקר סביבו. רגשותיו המתפרצים של הסרטן ירוסנו על-ידי העקרב שלמרות עוצמת רגשותיו, הביקורת השיכלית מנחה ל- עתים קרובות את התנהגותו.

קשת עם סרטן

סרטן דבק בכל מה שקשור לעבר, הוא מגלה סקרנות למגילות היוחסין של משפחתו, הוא קשור למולדת, מחפש שורשים, ואילו הקשת מיעד את עיניו סקויו לעתיד, ורוצה להרחיב את אפקיו. שניהם ניחנו בחוכמה טבעית וברגישות מוגברת. הקשת תמיד מאמין בחזון כלשהו, יסחוף אחריה את הסרטן, וב- אידיאלים משותפים ימצאו הבנה, ו- יגיעו להרמוניה, ויחסיים המשותפים ב- עקב על עניינים העומדים ברומו של עולם. מכיוון ששניהם אוהבי נסיעות, וביחוד נסיעות הקשורות למים, הרי שחלק גדול מחייהם יבלו בשייט, דיג, שחיה, או רחצה בים.

גדי עם סרטן

בגלגל המזלות הם ניצבים האחד מול השני ויוצרים שיתוף וניגוד, כך שאת הקשר ביניהם קשה להגדיר. הצירוף של גדי וסרטן מצוי ביותר, מצד אחד גישתם לחיים דומה, והשקפתם זהה לגבי נושאים רבים. אך כמידת השיתוף כך גם ההבדל, הניגודים באופיים כל כך חזקים, שכאשר פורץ ויכוח אף אחד לא מוותר, שניהם נצמדים לדעותיהם ומוכנים ל- הילחם על קוצו של יוד. הסרטן הרבה יותר רגשן, ומוכן להעניק, ואילו הגדי מבטא רגשותיו בהסתייגות. האמנות גדולה מצויה אצל שניהם, האחריות ואהבת הילדים גם היא קושרת ביניהם.

דלי עם סרטן

שני מזלות אלה שונים מאד האחד מהשני, ובכל זאת הקשרים ביניהם חיוניים. הסרטן קשור למולדת לבית ול- משפחה, ואילו הדלי דואג לחברה ול- אנושות. למעשה קיים קונפליקט בין ה- דאגה לחברה ובין הדאגה לבית ול- משפחה. אך הגישה ההומאניטרית של שני מזלות אלה יוצרת שיתוף והבנה ביניהם. הם מוכנים להקריב רבות למען אנשים סובלים חסרי בית, ולהשתתף ב- פעילויות פילנטרופיות, ולעודד את ה- מקופחים. התנגשויות יכולות להיות כא- שר הסרטן נהיה רכושני כלפי הדלי, מפתח קנאה כלפי הידידים הרבים ה- מקיפים אותו תמיד, ומנסה להצר צע- דיו, הדלי יכעס וייצא לחופשי, ואפילו לא ירגיש צורך להסביר את מניעיו. סרטן היכול לשלוט בקנאתו ופחדיו יוכל להיות מאושר בחברת הדלי.

דגים עם סרטן

דגים וסרטן שייכים למזלות המים, ולכן ההתאמה ביניהם מובטחת. שניהם רגשים, אינטואיטיביים, ומזילים דמעות בין-רגע. דגים נשלטים על-ידי הרגשות ולעתים נתפסים לרגשות מופרזות, או לנדיבות מופרזת שלא במקומה. בקשר מסוג זה על הסרטן להיות המעשי מבין שניהם, ולא להפליג בדמיונות. העזרה לאחרים והבילוי במקומות של מים משותפת לשניהם, וגם כאשר יריבו ביניהם קצת מים יוכלו לכבות מיד כל מריבה לוחטת. החמקמקות של הדגים עלולה לעצב את הסרטן שרגיל לומר כל מה שבלבו וגילוי ליבו אחד מעק- רונותיו החשובים. הסלחנות של הסרטן תוכל שוב להכניס אמונה בליבו, ולהעלות את החמקמקות לדרגה של עודף דמיון או תמהוניות.

מנהטן של

וודי אלן

וודי אלן ומארייל הימנגווי: שחור ולבן

לרומן החדש שלו, מבדרים, מצביעים שוב על הרצינות והפחד מפני הרצינות, האופייניים לוודי אלן, ועם זאת רומזים על אהבה עצומה לעיר ניו-יורק, אהבה שבאה לידי ביטוי לאורך כל הסרט, המצולם בשחור לבן (כבר במבוא נאמר כי הגיבור רואה את העיר הזאת רק בשחור לבן), ומלווה במוסיקה של ג'ורג' גרשוויץ.

מנהטן (שחף תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שזוכר את הרומן שלי עם אנני, יראה בוודאי בסרט זה המשך ישיר. כאילו גיבור הסרט הקודם החליט ליטול פסק זמן ממלאכתו כיצרון בדיחות מצליח, ולכתוב ספר. ותוך כדי כך, הוא צריך להתמודד עם מועקת גיל הארבעים, ביחסיו עם נערה בת 17, עם תסכולי האינטלקטואל היהודי, במיפגש עם תרבותניקית אופנתית הקרובה יותר לגילו, ועם חרדתו של בעל, שאשתו עומדת לפרסם ברבים את כל הרגליו האינטימיים.

וודי אלן מספר, כמובן, על עצמו, כפי שעשה בכל סרטיו הקודמים, אלא שבכל סרט הוא משכיל את דרכי הסיפור שלו, ובכל סרט הופכים סיפורים אלה להיות משמעותיים יותר ביחסם לאורח-החיים של שיכבה מאוד מסוימת של האוכלוסייה האמריקאית, אותה שיכבה המנסה את רוב רודני התרבות ומכתבי האופנות שהעולם כולו נגרר, במוקדם או במאוחר, אחריהם.

אם בעבר נטה אלן לוותר, מדי פעם, על מה שהוא רוצה לומר, מפני שנדמה היה לו שחשוב יותר להכניס בדיחה אחרי בדיחה בקצב רצחני, נראה שהיום הוא הצליח לשלב את שתי השאיפות שלו זו בזו; הוא שורר בדיחות מבלי שהדבר ימנע ממנו לנוגע בכל הנקודות היקרות לו. לבטוי של סופר, המנסה למצוא את המלים הראשונות

הוי, איזה

שוד אלגנטי

שון קונרי: חצים של לעג לאצולה

מציינת לו להפליא, ומצילה את גיבוריו יותר מכפי שעושה זאת תושביהם האישית. זאת ועוד. סרטים מן הסוג הזה מתחילים להיות קצת יותר מדי שיגרתיים על המסכים הגדולים והקטנים, מכדי לעורר התרגשות של ממש. לכל היותר, ריפרוף קל של הנאה.

על אדונים ונוכלים (בן-יהודי-דה, תל-אביב, אנגליה) — סרט מתח זה מתיימר להציג את שוד הרכבת הראשון באנגליה, כאשר שודד נוצץ גנב את הזהב שהיה מיועד, לפני כמאה ושלושים שנה, לתשלום משכורות חיילי הוד מלכותה, אשר נלחמו באותו הזמן בקרים.

בכך נאמר בעצם כבר כל מה שאפשר לומר על סרט זה. זהו סרט היסטורי, כלומר, יש בו תלבשות, תיפאורות ושיח-זור המאה הקודמת בלונדון, כאשר אמצעי הפקה קפדניים עושים מאמץ ניכר ליצור רושם אמין. חוץ מזה, מדובר, כמובן, במיבעע פלילי מסובך, מתוכנן למשעי על-ידי מוח גאוני וקשור בהעמדות פנים, התחזויות, פעולות הבנויות בדייקנות של שנייה, וגם אשה יפה שצריכה להפעיל קסמיה ברגע הנכון. אם מוסיפים לכל זה את העובדה שהגנבים הם שון קונרי, דונאלד סאתרלנד ולסלי-אן דאון (מאדונים ומשוררים), הרי ברור לצד מי הקהל.

מייקל קריצ'טון, מחבר רבי-המכר הידוע (זרע אנדרו-מדה), שהיה בינתיים לבמאי (קומה), יודע לדחוס מספיק אירוועים, כדי שהצופה יהיה עסוק ומרותק בכל אחד משלבי הסרט. הוא אפילו דואג לפזר פה ושם חיצי לעג לכיוון האצולה הבריטית וחולשותיה. אלא שהפעם הוא דואג לסדר את העניינים קצת יותר מדי, והמקריאות

הבדידות

בסוף השבוע

רחל שיין: מאולץ ומוגזם

בור הנורמלית של החוג הזה, הוציאו ממנה כל התבטאות שיגרתי, והשאירו רק את המלים המפולפלות, הנאמרות בהדגשה.

בסך הכל, הרקע בסרט הזה — המסיבות, הטיפוסים, האווירה — עושה רושם אמין יותר מן הדמויות שבמרכז ומכל מה שקורה להן. וזאת, כמובן, אינה סגולה מוצלחת לגבי הצופה הממוצע, שמתעניין בראש וראשונה בסיפור ורק אחר כך ברקע.

מעגלים של שישיבת (פאה, תל-אביב, ישראל) — ארבע גבירות צעירות ויצאות בצערי יום השישי למצוא להן חברה, ומסיימות את יום השבת כשהן מודות בכישלונן. זהו, במישפט אחד, נושא סירטה הראשון של עדיית שחורי, נושא המזכיר במיקצת את עידן סירטי המסיבות והנוער האבוד שהיה אופנתי בצרפת, לפני עש-ריים שנה ויותר.

בכך אין כל פסול. איש אינו אומר שאסור לישראל לסבול ממחלות החברה של צרפת בשנות השישים. השאלה היא מה יש לסרט לחדש או לתרום בעניין, והתשובה לכך, למרבה הצער, היא: לא הרבה.

קודם כל, רביעיות הבנות שבמרכזו, מצטיינת בשטחיות מוכחה למדי. ארבעתן מעמידות פנים, אחת שהיא חברמנית חסרת דאגות, השנייה, שהיא שלמה עם גי-רושיה, השלישית, שחופש מיני זה משושי-החיים, והרביעית היא בשלה להיות כמו שלוש האחרות. אלא שמאחרי העמדת הפנים, מסתתרות דמויות פושרות, שמלבד צייד בן-הזוג, אינן מעוניינות במאומה, ואינן חושבות על שום דבר אחר. מובן שיש גברות כאלה בעולם, אבל צפיה בהן, במשך שעה ומחצתה, אינה חוויה מרתקת במיוחד.

נוסף לכך, הדיאלוגים שהושמו בפיהן נשמעים כפויים. המלל נשמע כאילו בכתבתו נטלו בכוונה את צורת הדי-